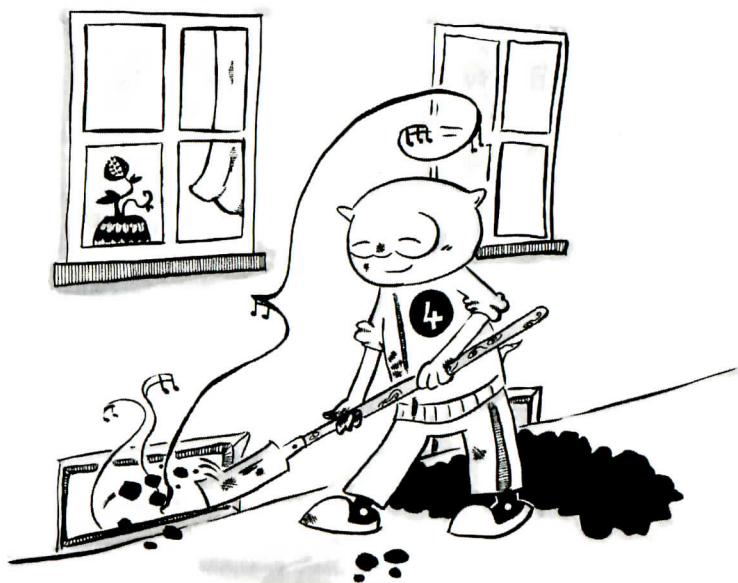

Keď prišiel domov, prezliekol sa do teplákov, obul si baganče, vzal lopatu a rýchlo, aby ho nikto nepredbehol, pobral sa odpratávať uhlie.

Spočiatku ho mrzelo, že nejde do práce, ale postupne sa mu podarilo myšlienky na svoje obuvnícke povinnosti zahnať. Aj tak je už neskoro. Ako by vysvetlil majstrovi Firčukovi svoje meškanie? O tom musí dôkladne popremýšľať večer.

Teraz má pred sebou inú úlohu. Nedá si ujsť príležitosť vykonať naraz dva dobré skutky! A či odhadzovanie uhlia nie je práca, povedal si, len čo mu znova prišla na um oprava topánok. Je. A ešte aká! Čierna a veľmi namáhavá.

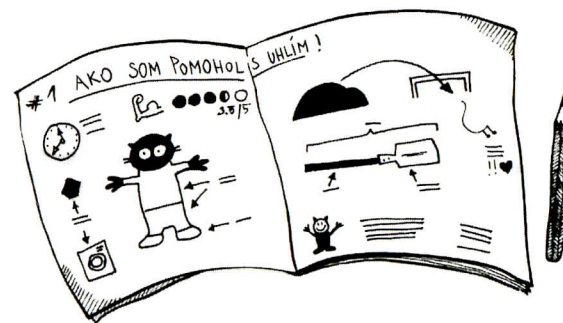
Keď si ešte pomyslel, že tým môže niekomu zachrániť život, prestal sa znepokojovať.

Pustil sa do roboty. Ani sa nepýtal, komu uhlie patrí, a začal ho hádzať cez okienko do pivnice. Načo sa aj pýtať, keď je všetko jasné? Uhlie má svoje miesto a chodník musí slúžiť chodcom. Paniberko si nežiada za svoju prácu odmenu ani pochvalu. Dobré vie, že najšľachetnejšie sú nezištné skutky. Postačí mu vedomie, že nevládneho majiteľa uhlia milo prekvapí.

To bude, keď vyjde von! Najprv zalomí labkami, že mu uhlie ukradli. Potom sa pozrie do pivnice a od radosti sa azda aj rozplače.

Paniberko usilovne pracuje. Jednostaj hádže do okienka plné lopaty uhlia, čierny uhoľný prach sa mu lepí na tvár, derie sa mu do očí i nozdier, no jeho to neodradí.

Po chvíli si spomenie na to, čo mu kedysi hovorieval strýko Paniberko, otcov brat: „Každá poctivá, i tá najčernejšia práca je ako hudba.“ Vtedy tomu nechcel veriť, no teraz sa na vlastné uši presviedča, že je to pravda.

Zreteľne počuje akúsi klavírnú skladbu. Pripadá mu to celkom tak, akoby on sám hral na klavíri sólo. Hudba znie v jeho rytme: keď hádže rýchlejšie, je aj ona rýchlejšia, veselšia, a keď hádže pomalšie, je aj ona pomalá, clivá.